

плачешкомъ си приказвахъ за бѣдуще-то си състояние, като ся една другъ утѣшавахъ. Кырванъ-тъ вѣрвѣше, и въ единъ долъ спрѣ; мъжне-то разпрѣгнахъ воловы-тъ, като натеглихъ коля-тъ си на търкало. Съка жена смъкна отъ коля-та си по единъ таржикъ, пѣленъ съ хлѣбъ, сиренне и друг. и сички скупомъ, наедно съ дѣчурлига-та си насѣдахъ около таржицы-тъ: сички чакахъ кого? Ето черна чѣрга ся отваря: Станка и булка-та, покриты на цѣло съ черно платно—ферджъ, слазятъ отъ кола-та, съ лица пожьтлы, повѣхналы, съ очи зачървены, сѣдѣтъ и тѣ на общъ-тъ суфрѣ; тѣмъ подавѣтъ хлѣбъ, нѣ тѣ нито го поглѣдватъ. Тѣхны хлѣтналы очи издигнаты глѣдѣтъ около-врьсть..... търсятъ... нѣ кого?...

— Петръ! извика плахо Станка, като ся хвърли въ пазухы-тъ на булъ си.

— Що ти е, зезьо Станке, запята Васильова-та булка, и ъ пригърна.

— Той... той е тука... мълчи.

— Какво пати, Станка, що ъ е? запыхахъ татара-та уплашены, и черно младо татарче бѣше вече надъ главъ ъ.

— Нѣма нищо, нищо... продума Васил. булка, стана ъ лошавичко.